

Cartea Urantia

<< [Capitolul 166](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 168](#) >>

Capitolul 167

Vizita la filadelfia

167:0.1 (1833.1) ÎN TOT timpul acestei perioade de slujire în Perea, când este menționat faptul vizitării de către Iisus și apostolii lui al diverselor localități unde cei șaptezeci erau la lucru, trebuie amintit că de regulă, pe parcursul acestei perioade, Iisus nu era însoțit decât de zece apostoli, căci de obicei lăsa cel puțin doi în Pella pentru a instrui mulțimea. Pe când se pregătea să meargă la Filadelfia, Simon Petru și fratele său, Andrei, s-au reîntors la tabăra din Pella pentru a propovădui mulțimilor care se adunaseră acolo. Când Maestrul părăsea tabăra din Pella pentru vizitele sale din Perea, nu era ceva rar ca el să fie urmat de un număr de la trei sute până la cinci sute dintre cei care se aflau în tabără. Când a sosit în Filadelfia, el era însoțit de peste șase sute de persoane.

167:0.2 (1833.2) Nu se petrecuse nici un miracol în cursul recentului turneu de predicare prin Decapolis. În afară de purificarea celor zece leproși, altele nu mai fuseseră nici aici, în această misiune din Perea. Aceasta a fost o perioadă în care evanghelia a fost proclamată

cu putere, fără miracole și, în cea mai mare parte a timpului, în afară de prezența personală a lui Iisus sau chiar și a apostolilor săi.

167:0.3 (1833.3) Iisus și cei zece apostoli au sosit în Filadelfia miercuri, 22 februarie, și au petrecut zilele de joi și vineri odihnindu-se după recente lor călătorii și osteneli. Vineri seara Iacob a vorbit în sinagogă, și un consiliu general a fost convocat pentru seara următoare. Grupul s-a bucurat mult de progresul evangheliei în Filadelfia și în satele învecinate. Mesagerii lui David au adus vești despre extinderea împărăției în toată Palestina, precum și veștile bune din Alexandria și din Damasc.

1. Micul dejun cu Fariseii

167:1.1 (1833.4) Era, în Filadelfia, un fariseu foarte bogat și influent care acceptase învățăturile lui Abner și care l-a invitat pe Iisus să ia micul dejun în casa sa în dimineața de sabbat. Se știa că Iisus era așteptat în Filadelfia, astfel încât un mare număr de vizitatori, dintre care mulți erau farisei, veniseră la Ierusalim și de prin alte părți. În consecință, vreo patruzeci dintre acești conducători și câțiva juriști au fost invitați la acest mic dejun, care fusese aranjat în onoarea Maestrului.

167:1.2 (1833.5) În timp ce Iisus zăbovea lângă poartă discutând cu Abner și după ce gazda s-a așezat, unul dintre principalii farisei din Ierusalim, membru al sinedriului, a intrat în sală; potrivit obiceiului său, el s-a dus direct la locul de onoare, la stânga stăpânului casei.

Dar locul acesta fusese rezervat lui Iisus și acela din dreapta lui Abner; gazda i-a făcut semn fariseului din Ierusalim să se așeze mai încolo pe stânga, iar acest demnitar a fost foarte ofensat de a nu fi primit el locul de onoare.

167:1.3 (1834.1) Curând, toți invitații s-au așezat și le-a făcut plăcere să converseze între ei, căci erau în majoritate discipoli de-ai lui Iisus sau simpatizau cu evanghelia. Numai dușmanii lui au băgat de seamă faptul că Maestrul nu respectase ritul spălării ceremoniale a mâinilor înainte de se așeza ca să mănânce. Abner s-a spălat pe mâini la începutul mesei, dar nu și în timpul servirii.

167:1.4 (1834.2) Către sfârșitul mesei, un om venind din stradă a intrat în sală; el suferise multă vreme de o boală cronică și, acum, era hidropic. Omul acesta era un credincios și fusese recent botezat de tovarășii lui Abner. El nu i-a cerut lui Iisus ca el să fie vindecat, dar Maestrul știa că acest bolnav venise în momentul micului dejun, sperând astfel să evite mulțimea care se îmbulzea în restul timpului în jurul lui Iisus și avea mai multe șanse de a atrage atenția lui. Omul acesta știa că atunci miracolele erau rare, dar el socotise în sinea sa că trista sa stare va atrage, poate, compasiunea Maestrului. El nu se înșelase, căci, de la intrarea sa în sală, el a fost remarcat de Maestru și de pretențiosul fariseu din Ierusalim. Fariseul n-a ezitat să-și exprime resentimentul său de a vedea îngăduindu-i-se unui astfel de oaspete să intre în sală. Dar Iisus s-a uitat la bolnav și i-a surâs cu atâtă bunăvoință că cel sosit s-a apropiat și sa așezat pe podea. L-a sfârșitul mesei, Iisus și-a plimbat privirea peste comeseni apoi, după ce a aruncat o privire plină de semnificație către omul atins de

hidropizie, i-a zis: „Prietenii, învățători din Israel și erudiți juriști, aș vrea să vă pun o întrebare: „Este ilegal sau nu să vindeci bolnavi și suferinzi în ziua de sabbat? Dar cei de față îl cunoșteau prea bine pe Iisus; au stat tăcuți și n-au răspuns la întrebare.

167:1.5 (1834.3) Atunci, Iisus s-a îndreptat către locul unde era așezat era bolnavul, l-a luat de mână și i-a zis: „Ridică-te și mergi pe drumul tău. Tu nu ai cerut să fii vindecat, dar eu cunosc dorința din inima ta și credința din sufletul tău. Înainte ca omul să fi părăsit sala, Iisus a revenit la locul său și s-a adresat comesenilor așezați la masă: „Tatăl meu a înfăptuit astfel de lucrări, nu pentru a vă incita să intrați în regat, ci pentru a se revela celor care se găsesc deja acolo. Se poate ca voi să percepeți că a face asemenea lucruri, este a acționa în maniera Tatălui, căci care dintre voi, dacă animalul său preferat ar cădea în fântână în ziua de sabbat, nu va sări imediat pentru a-l trage afară. Din moment ce nimeni nu voia să-i răspundă și gazda sa aproba în mod evident întorsătura pe care o lua evenimentele, Iisus s-a ridicat și le-a zis tuturor celor prezenți: „Fraților, când sunteți invitați la o petrecere de nuntă, să nu vă așezați pe locul de onoare ca nu cumva să fi fost invitat un om mai onorat decât voi, iar gazda să nu fie nevoită să vină ca să vă roage să cedați locul celui alt invitat de onoare. În cazul acesta, veți fi rugați, spre rușinea voastră, să luați un loc inferior la masă. Când sunteți invitați la o serbare, este înțelept, la sosirea voastră la masa festinului, să căutați locul cel mai umil, și acolo să vă așezați. Atunci, trecându-și ochii peste adunarea comesenilor, stăpânul casei să vă poată spune: „Prietene, de ce te-ai

așezat într-un loc atât de umil? Urcă mai sus. Atunci, omul acesta modest, va fi slăvit în prezența celorlalți comeseni. Nu uitați aceasta: oricine se va ridica va fi coborât, dar oricine se va smeri va fi înălțat. Deci, dacă primiți să dejuнаți sau dacă oferiți o cină , nu-i invitați întotdeauna pe prietenii voștri, pe frații voștri, pe familia voastră sau pe vecinii voștri, pentru ca ei la rândul lor să vă invite la petrecerile lor cu titlu de recompensă. Dacă dați un banchet, invitați uneori și pe săraci, pe infirmi și pe orbi. În felul acesta, voi veți fi binecuvântați în inima voastră, căci știți bine că șchiopii și schilozii nu pot să vă mai înapoieze grijile voastre afectuoase.”

2. Parabola mării cine

167:2.1 (1835.1) După ce Iisus a terminat de vorbit la masa fariseului, unul dintre juriștii prezenți a vrut să rupă tăcerea și a zis fără judecată: „Binecuvântat să fie cel care va mânca pâinea în împărăția lui Dumnezeu - ceea ce era o expresie curentă în epocă. Atunci, Iisus a povestit o parabolă, de care chiar și gazda lui binevoitoare a fost nevoită să se folosească. El a zis:

167:2.2 (1835.2) ”Un conducător a dat o masă mare la care a invitat numeroși oaspeți. La ora cinei, el și-a trimis servitorii pentru a le zice invitaților: „Veniți, căci totul este gata. Dar invitații au început în unanimitate să caute scuze. Primul a zis: „Eu tocmai cumpăr o fermă, și trebuie neapărat să mă duc s-o inspectez; pe mine te rog să mă scuzi. Un altul a zis: „Eu am cumpărat cinci perechi de boi, și trebuie

să merg să-i primesc; te rog să mă scuzi. Și încă un altul a zis: „Tocmai ce mi-am luat nevastă și de aceea nu pot să vin. Servitorii au venit deci să-i raporteze acestea stăpânului lor. Atunci, stăpânul casei a fost foarte supărat; s-a întors către servitorii lui și a zis: „Am pregătit acest ospăț de nuntă; au fost tăiate animale tinere puse la îngrășat și totul este pregătit pentru oaspeții mei, dar ei au desconsiderat invitația mea. Fiecare dintre ei s-a dus către pământurile lui și către negustoriile lui, și le-a lipsit până și respectul față de servitorii mei care le cereau să vină la ospățul meu. Mergeți deci îndată pe străzile și pe străduțele orașului, pe marile drumuri și pe drumurile mai puțin umblate, și aduceți aici pe săraci și pe dezmoșteniți, pe orbiși pe șchiopi, pentru ca să fie oaspeți la petrecerea nunții. Servitorii au făcut ceea ce le ordonase stăpânul lor, și, chiar și atunci, rămânea încă loc și pentru alți invitați. Atunci, Domnul acesta le-a zis slujitorilor lui: „Duceți-vă acum pe drumuri și la țara, și duceți forță celor care se găsesc acolo, pentru ca să-mi fie casa plină. Eu declar că nici unul dintre primii invitați nu va gusta din cina mea. Și servitorii au făcut ceea ce le ordona, și casa a fost umplută.”

167:2.3 (1835.3) Când oaspeții fariseului au auzit cuvintele acestea, ei au plecat și s-au întors fiecare la ei acasă. Printre fariseii sarcastici prezenți în dimineața aceea, a fost cel puțin unul care a înțeles semnificația acestei parabole, căci el a fost botezat în aceeași zi și și-a mărturisit public credința în evanghelia împărăției. În seara aceea,

Abner a ținut o predică despre această parabolă la consiliul general al credincioșilor.

167:2.4 (1835.4) În ziua următoare, toți apostolii s-au angajat în exercițiul filozofic constând din încercarea de a interpreta semnificația acestei parabole a mării cine. Iisus a ascultat cu interes diversele lor interpretări, dar a refuzat ferm să-i ajute să înțeleagă parabola. El s-a mărginit a zice: „Fiecare să-i găsească înțelesul pentru sine însuși și în sufletul său.”

3. Femeia cu slăbiciune de spirit

167:3.1 (1835.5) Abner aranjase ca Maestrul să propovăduiască în sinagogă în ziua aceasta de sabbat. Aceasta era prima oară când Iisus apărea într-o sinagogă de când acestea toate fuseseră închise pentru învățătura sa din ordinul sinedriului. La sfârșitul slujbei, Iisus și-a coborât privirea asupra unei femei destul de înaintate în vârstă, tare abătută și al cărei corp era încovoiat în două. Această femeie era, de multă vreme, tiranizată de frică, și viața ei pierduse orice bucurie. Iisus a coborât de pe estradă, s-a apropiat de ea, a atins pe umăr corpul ei curbat și i-a zis: „Femeie, măcar de-ai vrea să crezi, ai putea fi în întregime eliberată de spiritul tău de infirmitate. Și această femeie, care era îndoită și legată de peste optsprezece ani de crize de frică, a crezut în cuvintele Maestrului; ea s-a ridicat numaidecât în virtutea credinței sale. Văzând că el îi dăduse puterea de a se ține dreaptă, ea și-a ridicat vocea și l-a slăvit pe Dumnezeu.

167:3.2 (1836.1) Infirmitatea acestei femei era în întregime mentală; îndoitura corpului său provenea din mintea sa deprimată. Cu toate acestea, publicul a crezut că Iisus vindecase o veritabilă infirmitate fizică. Adunarea din Filadelfia primea favorabil învățăturile lui Iisus, dar conducătorul sinagogii era un fariseu ostil. El împărtășea opinia adunării că Iisus vindecase o boală fizică și a fost indignat că Iisus s-a încumetat să facă așa ceva în ziua de sabbat. El s-a ridicat deci în fața adunării și a zis: „Nu-s oare șase zile în care oamenii să-și facă toată munca lor? Veniți așadar ca să fiți vindecați în timpul zilelor lucrătoare, dar nu în ziua de sabbat.

167:3.3 (1836.2) După ce neprietenosul conducător grăise astfel, Iisus a urcat pe estradă și a zis: „De ce joci un rol de ipocrit? Fiecare dintre voi, în ziua de sabbat, nu-și dezleagă el boul din grajd a-l duce să-l adape? Dacă această faptă bună este licită în ziua de sabbat, această femeie, o fiică de-a lui Avraam pe care răul a încovoiat-o vreme de peste optsprezece ani, n-ar trebui oare eliberată din această robie și condusă să se adape la apele libertății și ale vieții, chiar și în această zi de sabbat? Cât timp femeia continua să-l slăvească pe Dumnezeu, adunarea s-a bucurat laolaltă cu ea de vindecarea ei, iar critica a fost făcută de rușine.

167:3.4 (1836.3) Ca urmare a criticării publice a lui Iisus în această zi de sabbat, conducătorul sinagogii a fost destituit și înlocuit de un discipol al lui Iisus.

167:3.5 (1836.4) Iisus le elibera frecvent pe aceste victime ale fricii de spiritul lor de infirmitate, de depresiunea lor mintală și de aservirea

lor temei. Dar populația credea că toate aceste suferințe erau sau infirmități fizice, sau posedări de spirite rele.

167:3.6 (1836.5) Iisus a propovăduit din nou în sinagogă duminică, și, în acea zi la amiază, numeroși credincioși au fost botezați de Abner în râul care curgea în sudul orașului. În dimineața zilei următoare, Iisus și cei zece apostoli ar fi plecat înapoi către Pella dacă unul dintre mesagerii lui David n-ar fi sosit, aducându-i lui Iisus un mesaj urgent din partea prietenilor lui Bethania de lângă Ierusalim.

4. Mesajul din Betania

167:4.1 (1836.6) Foarte târziu în seara de duminică, 26 februarie, a sosit la Filadelfia un curier din Bethania, aducând un mesaj de la Marta și Maria care spunea: „Doamne, cel pe care îl iubești este foarte bolnav. Acest mesaj a ajuns la Iisus la sfârșitul convorbirii de seară, chiar în momentul în care el își lua la rămas bun de la apostoli pentru noaptea aceea. Mai întâi Iisus n-a răspuns nimic. S-a produs atunci unul dintre acele ciudate intermedii, un timp în care el părea să fie în comunicare cu ceva exterior lui, situat dincolo de el. Apoi el și-a ridicat ochii și s-a adresat mesagerului în așa fel încât apostolii să-l poată auzi spunând: „Această boală nu duce realmente la moarte. Nu puneți la îndoială că ea poate fi folosită pentru a-l preamări pe Dumnezeu și pentru a-l exalta pe Fiu.”

167:4.2 (1837.1)

Lui Iisus îi erau tare dragi Marta, Maria și fratele lor Lazăr. Avea pentru ei o dragoste ferventă. Primul său gând uman a fost acela de a merge imediat în ajutorul lor, dar în minte sa combinată i-a venit o altă idee. El aproape că renunțase la speranța de a-i mai vedea pe liderii iudei din Ierusalim acceptând într-o bună zi împărăția, dar el își iubea întotdeauna poporul, și acum se contura pentru el un plan care ar da, scribilor și fariseilor din Ierusalim, o șansă mai mult de a accepta învățăturile sale. El a decis, dacă tatăl său voia, să facă, din acest ultim apel la Ierusalim, manifestarea exterioară cea mai profundă și cea mai stupefiantă din cariera sa terestră. Iudeii rămâneau atașați de ideea unui eliberator care face minuni. Și cu toate că Iisus refuza să se coboare la minuni materiale sau să facă demonstrații temporare de putere politică, el a cerut totuși, de data asta, consimțământul Tatălui pentru a manifesta puterea nedemonstrată încă asupra vieții și morții.

167:4.3 (1837.2)

Iudeii aveau obiceiul de a-și îngropa morții în ziua decesului lor, ceea ce era o practică necesară într-un climat atât de cald. Se întâmpla adesea că ei puneau în mormânt un individ aflat doar într-o stare de comă, astfel încât, la scurgerea a două zile, sau chiar trei, acest pseudo-mort ieșea din mormânt. După credințele iudeilor, spiritul sau sufletul putea să zăbovească lângă corp vreme de două sau trei zile, dar nu rămânea niciodată după a treia zi; descompunerea era foarte avansată în cea de-a patra zi, și nimeni nu revenea niciodată din mormânt după acest interval de timp. De aceea

Iisus a mai rămas două zile pline în Filadelfia înainte de a se pregăti să plece către Bethania.

167:4.4 (1837.3) Prin urmare, miercuri dimineața devreme, el le-a zis apostolilor: „Să fim îndată gata să mai plecăm o dată în Iudeea. După ce l-au auzit pe Maestrul lor zicând aceasta, apostolii s-au retras mai încolo câțeva vreme pentru a se sfătui între ei. Iacob a luat conducerea dezbaterilor, și apostolii au fost toți de acord că era curată nebunie să-l lase pe Iisus să se întoarcă iarăși în Iudeea. Ei au revenit ca un singur om și i-au împărtășit lui Iisus părerea lor. Iacob a Zis: „Maestre, ai fost în Ierusalim cu câteva săptămâni în urmă, și conducătorii ți-au căutat moartea, în vreme ce poporul era gata să te omoare cu pietre. În momentul acela, le-ai dat oamenilor aceia șansa de a primi adevărul, și noi nu vom îngădui ca tu să te mai duci în Iudeea.”

167:4.5 (1837.4) Atunci Iisus a zis: „Oare nu înțelegeți că fiecare zi are doisprezece ore în timpul cărora îți poți face treaba în siguranță? Dacă un om merge ziua, el nu se împiedică, având în vedere că are lumină. Dacă umblă noaptea, el riscă să se împiedice, căci este fără lumină. Atâta timp cât durează ziua mea, eu nu mă tem să intru în Iudeea. Aș vrea să înfăptuiesc încă o puternică lucrare pentru acești iudei. Aș vrea să le mai dau o șansă de a crede, chiar și în condițiile care le convin - glorie exterioară și manifestare vizibilă de putere a Tatălui și de iubire a Fiului. În plus, n-ați înțeles voi că fratele nostru Lazăr a adormit și că aș vrea să mă duc să-l trezesc din somnul acesta!”

167:4.6 (1837.5) Atunci, unul dintre apostoli a zis: „Maestre, dacă Lazăr a adormit, este tot atât de sigur că se va reface.” Pe vremea aceea, iudeii aveau obiceiul de a vorbi de moarte ca despre o formă de somn, dar apostolii n-au înțeles că Iisus voia să zică că Lazăr părăsise lumea aceasta. Maestrul a explicat deci limpede: „Lazăr este mort. În interesul vostru, și chiar dacă aceasta nu are cum să-i salveze pe ceilalți, eu sunt bucuros de a nu mă fi găsit acolo, pentru ca voi să aveți acum un nou motiv de a crede în mine. Voi o să fiți martori la un eveniment care ar trebui să vă întărească pe toți în pregătirea zilei în care îmi voi lua rămas bun de la voi pentru a mă duce la Tatăl meu.”

167:4.7 (1838.1) În fața imposibilității de a-l convinge pe Iisus de a se abține să meargă în Iudeea, și șovăiala unora dintre apostoli de a-l însoți. Toma s-a adresat tovarășilor lui zicând: „Noi ne-am exprimat temerile noastre Maestrului, dar el a decis să meargă în Bethania. Sunt convins că aceasta înseamnă sfârșitul; are să fie cu siguranță omorât. Dar, dacă asta este alegerea Maestrului, să ne conducem ca niște oameni bravi; să mergem și noi ca să murim cu el.” Ca întotdeauna, în chestiunile care necesită un curaj deliberat și susținut, Toma a fost reazemul celor doisprezece apostoli.

5. Pe drumul către betania

167:5.1 (1838.2) O companie de aproape cinci sute de prieteni și de dușmani l-a urmat pe Iisus pe drumul Iudeei. Miercuri, la ora mesei

de prânz, el le-a făcut, apostolilor săi și acestui grup de însoțitori, o expunere despre „Condițiile Salvării”, și, la sfârșitul acestei lecții, el a povestit parabola fariseului și a publicanului (un perceptor de taxe). Iisus a zis: „Voi vedeți astfel că Tatăl dăruie salvarea copiilor oamenilor și că această salvare este un dar gratuit tuturor celor care au credința de a accepta filiația în familia divină. Omul nu poate face nimic pentru a câștiga această salvare. Ostenelile fariseismului nu pot cumpăra favoarea lui Dumnezeu, și lungile rugăciuni în public nu vor compensa lipsa de credință vie din inima lor. Pe oameni îi puteți înșela prin serviciile voastre exterioare, dar Dumnezeu scrutează sufletul vostru. Ceea ce vă zic este bine ilustrat de pilda celor doi oameni, un fariseu și un publican, care merg la templu ca să se roage. Fariseul stă în picioare și se roagă în sinea sa: ,O, Dumnezeule, îți aduc mulțumiri că nu mă asemăn cu restul oamenilor, care sunt hoți, ignoranți, nedrepti și adulterini, și nici chiar cu acest publican. Eu postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuiala din tot ceea ce dobândesc.’ În schimb, publicanul stătea mai încolo și nu îndrăznește nici măcar să-și ridice ochii la cer; el s-a bătut cu pumnii în piept spunând: ,O, Dumnezeule, fii milostiv cu un păcătos ca mine.’ Eu vă zic însă că publicanul este acela care se va înapoia acasă cu aprobarea lui Dumnezeu, mai degrabă decât fariseul, căci oricine se înalță va fi umilit și oricine se umilește va fi înălțat.”

167:5.2 (1838.3) În seara aceea, în Ierihon, fariseii ostili au căutat să-l prindă pe Iisus în cursă incitându-l să discute despre căsătorie și divorț, așa cum făcuseră semenii lor mai demult în Galileea. Dar

Maestrul a evitat cu iscusință să se lase antrenat într-o opoziție cu legile lor privitoare la divorț. Tot așa cum publicanul și fariseul ilustra bună și rea religie, practicile lor de divorț stabileau un contrast între mai bunele legi matrimoniale ale codului iudaic și rușinoasa delăsare cu care fariseii interpretau regulile divorțului formulate de Moise. Fariseii se judecau ei înșiși după criteriul cel mai de jos; publicanii se puneau în acord cu idealul cel mai elevat. Pentru farisei, devoțiunea era un mijloc de a ajunge la inactivitatea justificată și la asigurarea unei false securități spirituale. Pentru publicani, devoțiunea era un mijloc de a îmbroșă sufletul lor pentru ca el să înțeleagă necesitatea de a se căi, de a se spovedi și de a accepta prin credință o iertare milostivă. Fariseii căutau justiția, iar publicanii, îndurarea. Legea universului este: Cereți, și veți primi; căutați și veți găsi.

167:5.3 (1838.4) Cu toate că Iisus a refuzat să se lase antrenat într-o controversă cu fariseii cu privire la divorț, el a proclamat o învățătură pozitivă de idealuri superioare privitoare la căsătorie. El a exaltat căsătoria ca fiind relația umană cea mai ideală și cea mai elevată. Tot așa, el a marcat puternica sa dezaprobare pentru practica desfrânată și injustă a divorțului la iudeii din Ierusalim, care, la vremea aceea, permitea unui om să divorțeze pentru motivele cele mai fute. Era de ajuns ca cel interesat să-și acuze soția de a fi o rea gospodină sau de a întreține prost casa, sau pur și simplu pentru că s-a îndrăgostit de o femeie mai frumoasă.

167:5.4 (1839.1) Fariseii merseseră până la a propovădui că acest gen de divorț facil era un privilegiu special acordat poporului iudeu, cu

deosebire fariseilor. Astfel, în vreme ce Iisus refuza să facă declarații despre căsătorie și divorț, el a condamnat cu severitate aceste rușinoase caricaturi ale relațiilor maritale și a făcut să reiasă injustiția lor vizavi de femei și de copii. Niciodată n-a sancționat nici o practică de divorț care să dea bărbatului un avantaj asupra femeii; Maestrul n-a aprobat decât învățăturile care acordă femeilor egalitate cu bărbații.

167:5.5 (1839.2) Cu toate că Iisus n-a oferit reguli noi privitoare la căsătorie și la divorț, el i-a îndemnat pe iudei să se conformeze propriilor lor legi și propriilor lor învățături cele mai elevate. El s-a sprijinit constant pe Scripturi în efortul lor de a ameliora practicile lor potrivit acestei tendințe sociale. Susținând totodată astfel conceptele ideale și superioare ale căsătoriei, Iisus a evitat cu abilitate conflictul cu interlocutorii săi în legătură cu practicile sociale așa cum sunt ele reprezentate fie în legile lor scrise, fie de către privilegiile lor de divorț la care țineau atât de mult.

167:5.6 (1839.3) Le-a fost foarte dificil apostolilor să înțeleagă reticența Maestrului de a face declarații pozitive cu privire la problemele științifice, sociale, economice și politice. Ei nu realizează întru totul că misiunea sa terestră privea exclusiv revelarea adevărilor spirituale și religioase.

167:5.7 (1839.4) Seara târziu, după ce Iisus a vorbit despre căsătorie și despre divorț, apostolii lui i-au pus, în particular, numeroase întrebări suplimentare. Răspunsurile lui la iscodirile lor au eliberat mintea lor de multe dintre concepțiile false. La sfârșitul acestei convorbiri, Iisus a zis: „Căsătoria este onorabilă și trebuie să fie

dorită de toți oamenii. Faptul că Fiul omului își continuă, singur, misiunea sa terestră nu aduce nici o atingere caracterului dezirabil al căsătoriei. Voia Tatălui este cea care acționează astfel, dar același Tată a ordonat crearea masculilor și femelelor; Dumnezeu vrea ca bărbații și femeile să-și găsească slujirea lor cea mai elevată și bucuria corespondentă în stabilirea de cămine pentru a primi și crește copii, pentru crearea cărora acești părinți devin coasociați Creatorilor cerului și ai pământului. De aceea omul îi va părăsi pe tatăl și mama lui pentru a se lega de soția sa, și cei doi vor fi doar una.”

167:5.8 (1839.5) În felul acesta, Iisus a ușurat mintea apostolilor de un mare număr de griji în legătură cu căsătoria și a clarificat numeroase neînțelegeri privitoare la divorț. În același timp, el a contribuit foarte mult la exaltarea idealurilor lor de uniune socială, și a sporit respectul lor pentru femei, pentru copii și pentru cămin.

6. Binecuvântarea copilășului

167:6.1 (1839.6) Mesajul de seară al lui Iisus asupra căsătoriei și asupra caracterului sacru al copiilor s-a răspândit în tot Ierihonul, astfel încât, în dimineața următoare, cu mult înainte ca Iisus și apostolii lui să fie gata de plecare, și chiar și înainte de ora micului dejun, un mare număr de mame s-au adunat aproape de adăpostul lui Iisus, ducându-și copiii în brațe sau ținându-i de mână, și dorind ca el să-i binecuvânteze pe cei mici. Când apostolii au ieșit și au văzut această

adunare de mame cu copiii lor, ei au încercat să le trimită de acolo, dar aceste femei au refuzat să plece înainte ca Maestrul să-și fi pus mâinile pe copiii lor și să-i fi binecuvântat. Când apostolii le-au certat zgomotos pe aceste mame, Iisus, auzind zarva iscată, a ieșit și i-a muștră cu indignare zicând: „Îngăduiți copilașilor să vină la mine; nu le interziceți asta, căci împărăția cerurilor este compus din cei asemeni lor. În adevăr, în adevăr, vă zic, cine nu primește împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș nu va putea intra acolo pentru a atinge deplina statură a umanității sale spirituale.”

167:6.2 (1840.1) După ce a vorbit astfel cu apostolii săi, Iisus i-a primit pe toți copiii și și-a pus mâinile pe ei, adresând totodată cuvinte de încurajare și de speranță mamelor lor.

167:6.3 (1840.2) Iisus vorbea adesea apostolilor săi de casele cerești și le propovăduia că copiii aflați în evoluție ai lui Dumnezeu trebuie să crească acolo spiritualmente, așa cum copiii cresc fizic pe această lume. Lucrurile sacre par adesea banale; astfel, în ziua aceasta, copiii aceștia și mamele lor nu își dădeau seama că inteligențele Nebadonului îi observau pe copiii Ierihonului jucându-se cu Creatorul unui univers.

167:6.4 (1840.3) Statutul de femei din Palestina a fost foarte mult ameliorat de învățătura lui Iisus. La fel ar fi fost în toată lumea dacă discipolii săi nu s-ar fi îndepărtat atâta de mult de ceea ce Maestrul lor se ostentise atâta să îi învețe.

167:6.5 (1840.4) Tot în Ierihon a fost că, în cursul unei discuții despre formarea religioasă precoce a copiilor și a obiceiurilor de adorare divină, Iisus a insuflat apostolilor săi marea valoare a frumuseții ca influență care îndeamnă la adorare, în special la copii. Prin preceptele sale și prin îndemnul său, Maestrul a propovăduit valoarea adorării Creatorului în mijlocul peisajelor naturale ale creației. El prefera să comunice cu Tatăl ceresc dintre arbori și dintre umilele creaturi ale lumii naturale. El găsea plăcere în contemplarea Tatălui prin spectacolul inspirator al tărâmurilor înstelate ale Fiilor Creatori.

167:6.6 (1840.5) Când nu este posibil să-l adore pe Dumnezeu din tabernaculele naturii, oamenii ar trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a-și rezerva case ale frumuseții, sanctuare de o simplitate atrăgătoare și artistic împodobite, cu scopul de a trezi simțămintele omenești cele mai elevate asociate cu abordarea intelectuală a comuniunii spirituale cu Dumnezeu. Adevărul, frumusețea și sfințenia aduc un ajutor puternic și eficient veritabilei adorări. Comuniunea spirituală nu este încurajată numai printr-o ornamentare masivă și prin excesele de decorare ale unei arte umane complicate și fastuoase. Frumusețea este cea mai religioasă atunci când este cea mai simplă și cea mai apropiată de natură. Ce păcat că copilașii au primul lor contact cu conceptele venerării publice în sălile reci și goale atât de lipsite de atracția frumuseții și care inspiră atât de puțină bună dispoziție și sfințenie! Ar trebui ca inițierea copilului în adorare să aibă loc în peisajele naturii, și ca, mai târziu, să-i însoțească pe părinții lui în edificiile publice ale adunărilor

religioase care au cel puțin tot atâta atracție materială și frumusețe artistică ca și casa în care își are domiciliul obișnuit.

7. Discuția despre îngeri

167:7.1 (1840.6) În vreme ce grupul apostolic urca dealurile de la Ierihon către Bethania, Nataniel a mers aproape tot timpul alături de Iisus; discuția lor asupra raporturilor copiilor cu împărăția cerurilor i-a condus indirect la studierea slujirii din partea îngerilor. Nataniel a sfârșit prin a-i pune Maestrului următoarea întrebare: „Văzând că marele preot este un saducheu, și dat fiind că saducheii nu credeau în îngeri, ce să propovăduim noi poporului cu privire la ajutoarele cerești?” Atunci, Iisus a dat, între altele, următoarele indicații:

167:7.2 (1841.1) ”Oștirile de îngeri formează un ordin separat de ființe create. Ei sunt în întregime diferiți de ordinul material al creaturilor muritoare și activează ca un grup distinct de inteligențe ale universului. Îngerii nu aparțin grupului de creaturi denumite ‚Fii lui Dumnezeu’ în Scripturi. Ei nu sunt nici spiritele preamărite ale muritorilor care și-au continuat progresul prin lumile elevate ale palatelor. Îngerii sunt o creație directă, și nu se reproduc. Multitudinea de îngeri nu are decât o înrudire spirituală cu rasa umană. În timp ce omul progresează pe calea sa către Tatăl din Paradis, el trece, la un moment dat, printr-un stadiu analog cu starea îngerilor, dar omul muritor nu devine niciodată un înger.

167:7.3 (1841.2) ”Spre deosebire de oameni, îngerii nu mor niciodată. Ei sunt nemuritori, dacă nu cumva se pomenesc implicați în păcat, cum au făcut-o unii prin înșelăciunile lui Lucifer. Îngerii sunt slujitorii spirituali din cer și nu sunt nici infinit de înțelepți, nici atotputernici; dar toți îngerii loiali sunt cu adevărat curați și sfinți.

167:7.4 (1841.3) ”Și nu vă mai amintiți oare că v-am mai spus o dată înainte că, dacă ochii voștri spirituali ar fi unși, ați vedea atunci cerurile deschise și i-ați zări pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând? Cu ajutorul îngerilor poate o lume să fie menținută în contact cu celelalte, căci nu v-am mai spus eu de multe ori că eu mai am și alte oi care nu aparțin acestei stâne? Acești îngeri nu sunt iscoade ale lumii spirituale care vă supraveghează și merg apoi să-i spună Tatălui de gândurile din inima voastră, și îi fac un raport asupra faptelor trupului. Tatăl n-are nevoie de soiul acesta de servicii, din moment ce propriul lui spirit trăiește în voi. Însă aceste spirite îngerești servesc la ținerea la curent a unei părți din creația celestă cu faptele făcute în alte părți îndepărtate ale universului. Un mare număr de îngeri sunt afectați slujirii raselor umane, lucrând totodată în guvernul Tatălui și în universurile Fiilor. Când v-am învățat că mulți dintre acești serafimi erau spirite tutelare, eu nu vorbeam nici la figurat, nici poetic. Toate acestea sunt adevărate, independent de dificultatea voastră de a înțelege aceste chestiuni.

167:7.5 (1841.4) ”Mulți dintre acești îngeri lucrează la salvarea oamenilor; nu v-am vorbit oare de bucuria serafică când un suflet decide să abandoneze păcatul și să înceapă căutarea lui Dumnezeu? Eu v-am vorbit chiar și de bucuria din *prezența îngerilor* cerului

datorită unui singur suflet care se căiește; aceasta denota existența altor categorii superioare de ființe cerești care se ocupă și ele de bunăstarea spirituală și de progresul divin al omului muritor.

167:7.6 (1841.5) ”Acești îngeri se ocupă deopotrivă de mult de mijloacele prin care spiritul oamenilor este eliberat din tabernacolele cărnii și sufletul lor escortat în lumile celeste de palate. Îngerii sunt fidele călăuze celeste ale sufletului oamenilor pe perioada neexplorată și imprecisă care intervine între moartea fizică și viața nouă din lăcașurile spiritului.”

167:7.7 (1841.6) Iisus ar fi discutat și mai mult cu Nataniel despre ajutorul îngerilor dacă n-ar fi fost întrerupt de apropierea Martei. Ea fusese informată că Maestrul se apropia de Bethania de prietenii ei care îl văzuseră urcând dealurile din est, și acum ea se grăbea să-l întâmpine.